

O stížnosti uvážil nss:

Spór jest o to, bylo-li žádost za navrácení v předešlý stav podati u úřadovny Všeobecného pensijního ústavu v Bratislavě a měla-li tato jako první stolice správní o žádosti rozhodnouti. Žal. úřad se dovolává pro své kladné stanovisko jednak toho, že nositel pensijního pojištění je první stolicí ve věcech pensijního pojištění a že zem. úřad může rozhodovati v těchto záležitostech výlučně jen jako stolice odvolací, jednak pak pozitivního ustanovení § 148 civ. soud. řádu, podle něhož návrh na restituci je podati u soudu, u kterého promeškaný úkon procesní měl býti vykonán, a kterýžto § 148 platí podle ustanovení § 129 pens. zákona č. 26/1929 Sb. obdobně pro přípustnost navrácení v předešlý stav v řízení týkajícím se pensijního pojištění. Z toho plyne, dle závěru žal. úřadu, že návrh na restituci měl býti podán u jmenované úřadovny, poněvadž u ní měl býti předsevzat zmeškaný úkon procesní, totiž včasné podání odvolání. Žal. úřad se sice v nař. rozhodnutí dovolává ustanovení civ. soud. řádu, platného v zemích České a Moravskoslezské, ačkoli šlo o zemi Slovenskou, na jejímž území platí občianský súdný poriadok (zák. čl. I:1911), avšak v této nesprávné citaci neshledal nss podstatnou vadu řízení, již by mu bylo znemožněno přezkoumati zákonitost rozhodnutí.

Otázkou, která je na sporu, zabýval se nss již v nálezu z 19. června 1936 č. 13.047/36 Boh. A 12.453/36 a vyslovil právní názor, že k rozhodnutí o návrhu na navrácení v předešlý stav pro zmeškání lhůty k odvolání z pojistného výměru Všeobecného pensijního ústavu v Praze ve smyslu § 129 zákona č. 26/1929 Sb. je příslušný zem. úřad. V nálezu tom dovedl především nss, že podle cit. § 129 je přípustnost navrácení v předešlý stav v pensijním řízení pojišťovacím posuzovati podle předpisů civ. řádu soudního. Nález ten se opírá sice o předpisy civ. soud. řádu platného v zemi České a Moravskoslezské (§§ 146 až 154), avšak zák. čl. I:1911 o občanském právním řízení platném na Slovensku a Podkarpatské Rusi, jehož je v tomto případě použití, má ve svých §§ 452 odst. 1 a 481 ustanovení obdobná předpisům §§ 465 odst. 1, resp. 148, 149 odst. 2 civ. soud. řádu. Platí tudíž dedukce cit. nálezu i na dnešní případ a nss, setrvávaje na názoru tam projeveném, odkazuje na místě odůvodnění podle § 44 jedn. řádu na obšírné důvody nálezu právě uvedeného.

Č. 12.877.

Živnostenské právo. — Zemědělství: I. * Ke kvalifikaci určité výroby jako vedlejší živnosti zemědělské produkce, vyňaté z platnosti živnostenského řádu podle čl. V. lit. a) uv. patentu k živn. řádu, se nevyžaduje, aby při výrobě té zpracovány byly výlučně jen vlastní zemědělské produkty. Zpracování produktů cizích zemědělských podniků je však bez újmy této kvalifikace přípustné jen potud a v takovém množství, pokud toho je zapotřebí k účelnému zpracování produktů vlastního zemědělského podniku. — II. * Skutečnost, že podnikatel užívá při výrobě zpracovaných sil,

sama o sobě nevylučuje ještě možnost, aby výroba taková byla uznána za vedlejší živnost zemědělské produkce, vyňatou z platnosti živn. řádu podle čl. V. lit. a) uv. patentu k živn. řádu.

(Nález z 28. dubna 1937 č. 23.958/34.)

V ě c: Lev Sch. ve Světlé n. Sáz. proti rozh. zem. úřadu v Praze ze 7. června 1934 o přestupku živn. řádu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Trestním nálezem okr. úřadu v Ledči nad Sázavou z 22. června 1933 byl st-l uznán vinným, že provozuje po živnostensku výrobu škrobu bez příslušného živnostenského oprávnění, čímž se dopustil přestupku § 11 živn. řádu, a uložena mu podle § 132 a) živn. řádu pokuta 400 Kč, v případě nedobytnosti trest vězení na 40 dnů.

Zem. úřad v Praze nař. rozhodnutím nevyhověl st-lovu odvolání, poznamenav k jeho vývodům, že v podniku st-lově nelze spatřovati vedlejší živnost při zemědělské produkci, poněvadž šetřením bylo prokázáno, že st-l škrob nevyrábí pouze z vlastních brambor, nýbrž i z brambor jinde koupených a zaměstnává při výrobě zapracované síly. Výroba škrobu v jeho škrobárně vybočuje tudíž z rámce zemědělské produkce a nese zřejmě znaky živnostenského podnikání.

Rozhoduje o stížnosti podané do tohoto výměru, uvážil nss toto:

Na sporu jest otázka, zda st-lem provozovaná výroba škrobu je vedlejší živností produkce zemědělské, vyňatou z platnosti živn. řádu podle čl. V. lit. a) uvoz. patentu k živn. řádu. Předpis tento vedle samotné produkce zemědělské a lesní prohlašuje za vyňaté z ustanovení živn. řádu též je jí vedlejší živností, pokud tyto ve věci hlavní mají za předmět zpracování vlastních výrobků. Mluvě o vedlejších živnostech zemědělské a lesní produkce (arg. slovo »je jí«) má zákon na zřeteli taková zaměstnání, která sice nejsou již vlastní zemědělskou nebo lesní produkcí, která ale jsou s touto v takovém o r g a n i c k é m s p o j e n í, že (svou existencí) napomáhají lepšímu a účelnějšímu provozování zemědělského neb lesního podniku jako podniku hlavního, jehož jsou pouhým a d n e x e m. Zaměstnání, jež svým rozsahem, technickým zařízením a způsobem výroby vybočují do té míry z rámce zemědělského nebo lesního podniku, že nelze je více pokládati za pouhý adnex jeho, nespádají pod cit. ustanovení uvoz. patentu a rovněž nelze pod ustanovení to zahrnouti taková zaměstnání, jež třeba osobou podnikatele jsou spojena se zemědělskou nebo lesní výrobou, přece nesouvisí s určitým zemědělským nebo lesním podnikem o r g a n i c k y, aby o b j e k t i v n ě mohly tvořiti jeho vedlejší živnost.

V tomto případě není sporu o tom, že další zpracování vlastních zemědělských výrobků — v daném případě zpracování vlastních bramborů na škrob — může tvořiti vedlejší živnost zemědělského výrobního podniku ve smyslu cit. zákonného předpisu. Spor je jen o to, zda tento charakter přiznán může býti výrobě škrobu provozované st-lem přes to, že tento ve své škrobárně zpracovává nejen brambory vlastní

sklizně, nýbrž i brambory odjinud koupené, tedy brambory cizích zemědělských podniků. Žal. úřad na tuto otázku odpověděl záporně, vycházející z právního názoru, že má-li určitá vedlejší živnost, záležející ve zpracování zemědělských výrobků, býti vedlejší živností zemědělské produkce ve smyslu cit. paragrafu, musí v ý l u č n ě se zabývatí zpracováním v l a s t n í c h výrobků dotčeného zemědělského podniku, takže již j a k é k o l i zpracování cizích zemědělských produktů odnímá živnosti té charakter živnosti vedlejší po rozumu cit. předpisu. Soud tento náhled nesdílí. Podle toho, co svrchu bylo řečeno, vylučovalo by zpracování cizích výrobků zemědělských jen tehdy přiznání charakteru vedlejší živnosti dotyčné výrobě, kdyby zpracování těchto cizích výrobků tvořilo pro sebe zvláštní účel vedle zpracování výrobků vlastních. Tam však, kde nákup a zpracování výrobků cizích děje se výlučně jen k tomu cíli, aby buď vůbec anebo lépe a účelněji mohly býti zpracovány výrobky vlastního zemědělského podniku ku prospěchu tohoto podniku, nelze míti zato, že by tím dotčená výroba ztrácela charakter vedlejší živnosti zemědělské výroby, vyňaté z ustanovení živn. řádu.

Rovněž skutečnost, že zemědělský podnikatel užívá při takové výrobě zapracovaných sil, nepřekáží sama o sobě tomu, aby výroba ona uznána byla za vedlejší živnost zemědělského podniku vyňatou z platnosti živn. řádu, ježto, jak již uvedeno, záleží jedině na tom, zda výroba ona je provozována v rámci zemědělského podniku jako pouhý adnex jeho a je s ním organicky spojena. Existence těchto předpokladů může však býti dána i tehdy, když podnikatel užívá při výrobě takových sil, které získaly si pro ni určitou zručnost.

Na druhé straně nebylo ovšem také možno dáti úplně za pravdu výkladu, který k čl. V. lit. a) uv. pat. k živn. řádu podává stížnost, vycházející z právního názoru, že podnikatel může zpracovávatí výrobky cizích zemědělských podniků bez omezení, jestliže jen z v ě t š í č á s t i zpracovává v dotčeném závodě výrobky vlastního zemědělského podniku, neboť — jak uvedeno — nákup a zpracování cizího produktu smí se bez újmy kvalifikace podniku podle čl. V. lit. a) cit. patentu díti jen potud a v takovém množství, pokud jich jest zapotřebí k účelnému zpracování výrobků vlastních. Poněvadž ale stížnosti bylo dáti za pravdu v tom, že oba důvody, o něž se opírá nař. rozhodnutí, odporují zákonu, bylo toto zrušiti podle § 7 zákona o ss.

Č. 12.878.

Zdravotnictví: Podle zák. čl. XIV:1876 může býti povolena nová lékárna, jestliže tu nejsou skutečnosti, z nichž lze usuzovati, že by zřízením nové lékárny byla ohrožena existence trvajících lékáren.

(Nález z 28. dubna 1937 č. 12.354/37.)

V ě c: Ph. Mr. Vojtěch F. v Bařově (adv. Dr. Robert Frank z Prahy) proti rozh. min. veř. zdrav. a těl. výchovy v Praze ze 17. února 1934 o zřízení lékárny ve Velké Dobroni.